

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Chæremoni. 304.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

di est, quæ mala omnino nõ admittat: nec rursus vi naturæ mala habet: verum per animi negligentiam ac socordiam, prolapsionem à bonis sustinet. Quod etiam primo homini accidit, perindeque salutis finibus deiectus est: quam tamen rursus secundus homo, ex eo ortus, qui veram naturam nostram in seipso suscepit, ipsi reddidit: Nam cum verè Deus esset, homo verè effectus est, ex duabus naturis vnus Dei Filius existens, haudquaquam ab eo, quod erat, immutatus, cum id, quod sumus, factus est.

Cheremoni. 304.

Et ob crebras tuas literas pudore suffundor: & rursus ob parùm honestas & laudabiles actiones te auersor. Atque, quidnam tibi respondeam, ancipitis animi sum. Non quòd, id quod quæris, explanare nequeam: verum quòd auribus tuis, vt indignis, parcam. Neque enim canibus sancta dare nobis licet. Si autem insanire desinas, & quæ à me quæsissti exponam, & ostendam quoniam pacto id, cui tu fidem abrogas, extra dubitationem sit. Nam nec lippiens oculus in folis orbem aciem defigere potest, & si eam defigat, frustra id agit: nec fordida mens sanctarum rerum quicquam vtiliter perferutari potest.

Eutonio. 305.

Cum ait psalmista, Adhæsit pavimento anima mea, primùm quidem ipsius cū corpore communionem ac societate significat, vt quæ ex pulueris pavimento sit. Deinde etiam voluntariam suam humilitatem, quam, ob admissum facinus, præ se tulit: vt qui per eam, iuxta sermonem Dei, cum, qui se humiliat, exaltantis, vitam adepturum se speraret.

Theodosio Scholastico. 306.

Cum mores integritatem, non anni testantur, serui reprehensio in eiusmodi homine non est. Verum et si violenta fortuna cum in seruitutem redegit, at generosa vo-

εἴτε ἀνεπίδεκτός ἐστι κακῶν, οὔτε φύσικώς κέκτηται τὰ κακά, ἀλλὰ γνώμη καὶ ῥαθυμία τὴν σπόπῳσιν ὑπομῆναι τῶν χειρῶν. ὁ δὲ καὶ ὁ ἄρῳτος πέπονθεν ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὄρων τῆς σωτηρίας ἐξέπεσεν, ἦν αὐτῷ πάλιν ὁ δεύτερος ἐξ αὐτῶν σποδέδακεν ἄνθρωπος, ὁ τὴν ἀληθῆ φύσιν ἡμῶν ἐν ἑαυτῷ ἔπιδεδέξατο. θεὸς γὰρ ὢν ἀληθῶς, γέγονεν ἄνθρωπος ἀληθῶς. ὅτι δύο φύσεων, εἰς ἑὸς ὢν θεὸς ἔτραπείσθαι ὁ δὲ ἦν, ἐν τῷ γενέσθαι ὁ ἐσμέν.

ὅτι δύο φύσεις ἔπειτα

Χαιρήμονι. τδ.

Καὶ γράφοντα πολλάκις ἀγχύομαι, καὶ ἀράφοντα ἔχει ἁλῶς σποτρέφομαι. καὶ σπορῶ τί σοι σποκρίθω, ἔχῳς λεπτόμορος σαφηνείας, ἀλλὰ φειδόμενος τῆς ἀκοῆς σου ὡς ἀναξίας. οὐ γὰρ κωσι δίδομαι τὰ ἅγια ἔπιβράπιμην. εἰ δὲ σπολυπῆστας, καὶ λέξω τὰ αἰτηθέντα, καὶ δέξω τὸ ἀπιτοῦ μόνον ἀναμφίβυλον. ἔδδ γὰρ λημῶν ὀφθαλμοῦ τῷ τῆ ἡλίου δίσκῳ ἐκατεῖσαι δύναται. καὶ ἀτερίζω ματαίως ἡρόληται, ἔδδ ῥυπῶσα ἀξίνοια, θηρεύσασί πῶν ἀγίων εἰς ὄφελος δυνάται.

Εὐτονίῳ. τε.

Ἐκολλήθη τῷ ἑδάφει ἡ ψυχὴ μου, λέγων ὁ ψαλμοῦδης, ἄρῳτον μὲν τὴν πῶρος τὸ σῶμα αὐτῆς κοινωνίαν δηλοῖ, ὅτι τῷ ἑδάφει ἔσπῳ τῷ χῶος. ἔπειτα καὶ τὴν ἐκούσιον ταπεινώσιν ἑαυτῶν, ἦν ἐφ' οἷς ἡμαρτεν, ἐπέδείξατο. Ἦσα δὲ αὐτῆς χῶ τὸν λόγον τῷ θεῷ πῶροδοκίσας τὸν ταπεινωῦντα ἑαυτὸν ἀνψουῦτος.

Θεοδοσίῳ χολακτικῷ. τζ.

Ὅτι τῶπος εὐδότητα, οἰκίτη μαρτυρεῖ, ὅτι ἐστὶ δούλου μέμῆς ἐν αὐτῷ. ἀλλ' εἰ καὶ τῶν βλαβῶν ἐπιγράγειο, ἰπῆρα γὰρ ἀλλὰ γνώμη γενίνοια ἡλευθέρωσιν ἰπῆρα δὲ